

Posudek bakalářské práce

Autor/ka práce: Kristýna Vaňková

Název práce: Filmová adaptace povídky Valerie a týden divů

Posudek vedoucí/ho práce **Posudek oponenta/ky**

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště): doc. Marek Vajchr, KSD FAMU

Hodnocení obsahu a výsledné podoby diplomové práce (A/výborně – B/velmi dobře – C/dobře – D/dobře s výhradami – E/dostatečně– F/nedostatečně – nedoporučeno k obhajobě)

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....	B.....
Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu.....	C....
Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu.....	B....
Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol a jejich proporce.....	B.
Jazyková a stylistická úroveň práce.....	C...
Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejaté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě).....	B
Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úprava.....	C
Původnost práce, přínos k rozvoji oboru.....	C
Celkové hodnocení bakalářské práce.....	B

Slovní hodnocení bakalářské práce včetně otázek, k nimž se student/ka musí při obhajobě vyjádřit:

V abstraktu své bakalářské práce Kristýna Vaňková (=KV) avizuje, že jejím cílem je porovnání prózy Vítězslava Nezvala Valérie a týden divů s její scénaristickou a filmovou adaptací, a to zejména z hlediska motivů panenství a ženské sexuality. Práci rozděluje na dvě části, první se má zabývat „teoretickým pozadím“, což není právě přílehlavý nadpis (teoretickým výkonem je přece bakalářská práce jako celek a v první části se KV zaměřuje na společenský a kulturní kontext obou pojednávaných děl), a v druhé, „praktické“ části, se chce věnovat komparaci příslušné čtveřice mediálních artefaktů: literární předloze, literárnímu a technickému scénáři a filmu (1971, rež. Jaromil Jireš).

Výklad v první části má podobu zběžně načrtnutého hesla s fakty dílem obecně známými, dílem diskutabilně formulovanými (hned v prvním odstavci čtenáře překvapí tvrzení, že roku 1935 se občané ČSR již zbavovali emocí z konce první světové války a vzniku republiky). Výklad o dějinách surrealismu a životě a tvorbě Vítězslava Nezvala přináší informace vcelku korektní, ale snadno dohledatelné jinde a pro vlastní výklad věnovaný Nezvalově próze vlastně postradatelné. V následující kapitole KV zevrubně reprodukuje fabuli Valérie a vyzdvihuje některé příznačné motivy; jazyk a styl Nezvalovy prózy dokumentuje několika ukázkami, které hlouběji neinterpretuje. Tuto kapitolku můžeme číst jako nereflektovanou „předběžnou odbočku“ do druhé, analytické části. V další kapitole KV opět prostřednictvím několika heslovitě pojatých odstavců představuje fenomén československé nové vlny i osobnosti Jaromila Jireše a Ester Krumbachové. Bez jakéhokoliv formálního předělu text pokračuje digestem interpretace filmové Valérie z jednoho odborného textu.

Zatímco první část působí poněkud chvatně a neuspořádaně a nepřináší mnoho relevantních informací ani vlastních autorčiných nálezů a hypotéz, druhá část je o poznání osobitější a přínosnější. KV si například všímá výrazných motivů hry či divadelního představení, které představují klíčový posun oproti předloze a jsou relevantním rysem Jirešovy autorské poetiky. Detailní pozornost KV věnuje ambivalentním transformacím jednotlivých postav s jejich možnými symbolickými významy, leckdy relevantně posunutými oproti literární předloze. Sleduje autorskou práci s tajemstvím a prostředky matoucími diváka v jeho úsilí o „pravděpodobný“ výklad. Zvláštní kapitolu KV věnuje proponované tematice dívčí a ženské sexuality, již ještě předsazuje osobitou kapitolku věnovanou motivům narušené intimity. V těchto částech své práce KV přináší řadu trefných postřehů, diskutabilní je občasná snaha o jednoznačnější či logičtější výklad. Mám za to, že karnevalově ambivalentní chaotičnost hravě hororové férie, již KV pokládá za překvapivou a matoucí, je ústrojnou složkou Jirešovy autorské poetiky. Jeho film se nabízí spíše senzuálnímu procitování než po všech stránkách logicky dotahované dramaturgické „rekonstrukci“. Je myslím také škoda, že zásadnímu podílu Ester Krumbachové KV věnuje jen nerozsáhlou zmínku v samotném závěru – Krumbachová by si tu zasloužila přinejmenším důkladnou samostatnou kapitolu.

Práci doporučuji k obhajobě s hodnocením B.

12. září 2021